

ра та столицина се находила въ *Прѣсна*, близу при Охрида. Въ Охрида били царюви ти дворове; тамъ въ царска та хазна сто-нали вѣнци ти, накичени съ бесцѣнни камене, златотѣкани ти дрѣхи, пари ти и злато то и сребро то. *)

Шестъ години (989—995) нито българе ти, нито визан-тийци ти захваштали едни среншта други голѣми работи. Въ това врѣме Самуилъ ималъ работа на западъ. Той наумилъ да приземе пристаниште то на Адриатическо море и да подчини Сръбско. „Въ това врѣме, казова единъ лѣтописецъ, повдиг-налъ се отъ българе ти нѣкой-си Самуилъ, който станалъ царь и се билъ много съ грѣцити и ги испѣдилъ отъ всички Бъл-гарина, и доклѣ той билъ живъ грѣцити несмѣтали да му излѣ-затъ насрешта. Той отишълъ въ Далмация съ тежка войска и на-лѣтѣлъ на сръбюе ти. Въ нѣколко боюве призелъ не само Подгорие и Которский заливъ (сега Чърна Гора съ околните крайнини), нѣ и Требинската страна.“ Съшто така припознали власть та на българский царь и Боена и Раса.

Напрѣдни ти български царюве, Борисъ, Симеонъ, Петръ, на врѣме то на бескраинни крамоли съ византийска та държава, всеакога гледали, както знаемъ, да освободетъ Българската црѣква отъ влиание то и власть та на Византия, та затова много пѣти влизали въ сношение съ Римъ. Самуилъ оште повече гледалъ Българина да независи отъ цариградската патриаршина, та се сближилъ съ папский прѣстолъ: зашто то Самуилъ билъ най-страшний неприателъ на Византия. Той је едничкий бъл-гарский царь, който прѣзъ всичко то си царование (а той царо-валъ много, 38 години) не влѣзълъ въ никакъвъ сговоръ съ ца-риградско то правителство. Въ Ватиканската книжница се нами-ратъ и до сега оште доказателства че българский царь Самуилъ добилъ царский чинъ отъ Римский първосвештеникъ.

На Самуилово врѣме както гражданската столицина на Българина, така и духовна та, естествено трѣбовала да прѣмине на югъ. Българский архиепископъ Германъ живѣлъ то въ Прѣсна, то въ Воденъ (въ южна Македония); а прѣемници ти му Филипъ и Давидъ зели да живѣнатъ въ Охрида. Тии имали такъва пълна върховна независимостъ, каквато ималъ тѣхний прѣдшественикъ, Дрѣстрекский патриархъ, и носили дору и па-триаршеска титла.

*) Казоватъ, отпослѣ, кога трайна та война исчерпила българското сѣкровиште, пакъ нашли оште до 3,000 оки злато.